

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/169/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1404113320
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Posluchová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1404113320.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Magdalény Florekovej v právnej veci žalobcu: Správcovské bratislavské družstvo, Bratislava, Drobného 27, IČO : 35 803 843, zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Barbara Holíková, s.r.o., Bratislava, Staré Grunty 162, IČO : 36 863 971 proti žalovanému : Stavebné bytové družstvo Bratislava IV, Bratislava, Polianky 9, IČO : 00 169 731, zastúpený JUDr. Jozefom Drvárom, Bratislava, Belinského 16, P.O.Box 149 o zaplatenie 3.017,67 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 25. 5. 2012, č. k. 12C/282/2004-558 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeňuje tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 3.017,67 € s úrokom z omeškania 17,6 % ročne z dlžnej sumy od 1. 11. 2001 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Štát má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava IV (ďalej aj „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu 3.017,67 € s úrokom z omeškania vo výške 17,6 % ročne od 1. novembra 2001 do zaplatenia. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 350,- € a trov právneho zastúpenia vo výške 1 037,99 € k rukám jeho zástupcu a povinnosť zaplatiť náhradu trov štátu vo výške 56,29 € na účet súdu prvej inštancie, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

1.1. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 588 Občianskeho zákonníka, § 132 a § 136 O.s.p., vecne tým, že predmetom konania sú nevyčerpané finančné prostriedky tvoriace fond prevádzky, údržby a opráv vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome na ulici L. F. XX,XX,XX,XX v H. za obdobie od 1. januára 2001 do 31. augusta 2001, kedy bol ukončený výkon správy žalovaným, ktoré mal žalovaný previesť na nového správcu. Súd základ nároku považoval za opodstatnený, sporná zostala jeho výška. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že fond prevádzky, údržby a opráv nebol účtovaný osobitne pre jednotlivé bytové objekty v správe žalovaného, preto nie je možné ustáliť skutočnú výšku finančných prostriedkov na účte bytového domu L. F. XX,XX,XX,XX D. H. k 31. decembru 2000. Z tohto dôvodu uznanie dlhu žalovaného k 31. decembru 2000, ktoré vychádzalo len z operatívnej evidencie tvorby a čerpania fondu bez zohľadnenia nedoplatkov, nevyjadrovalo pravdivý stav záväzkov žalovaného voči vlastníkom bytov a nebytových priestorov. V tomto dôsledku ani naň nadväzujúce potvrdenie o konečnom finančnom vyúčtovaní fondu ku dňu ukončenia výkonu správy z 15. marca 2002 nevyjadruje skutočnú výšku dlhu žalovaného. Navyše, toto potvrdenie vypracoval žalobca ako mandatár žalovaného v čase, keď jeho oprávnenie konať v mene žalovaného na základe mandátnej zmluvy už

zaniklo, a nebolo urobené spôsobom uvedeným v obchodnom registri, preto nemôže byť pre žalobcu ani žalovaného záväzná. Na základe týchto skutočností žalobu zamietol.

1.2. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a v konaní úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania, spočívajúcich v sume 350,- €, titulom preddavku na trovy znaleckého dokazovania a v trovách právneho zastúpenia vo výške 1.037,99 €. Napokon podľa § 148 ods. 1 O.s.p. uložil žalobcovi aj povinnosť nahradiť štátu trovy konania, ktoré platil, v sume celkom 56,29 € (pozostávajúcej zo sumy 24,42 €, ktorú sumu hradil štát na trovách znaleckého dokazovania a ďalej zo sumy 31,87 € uhradených titulom vecných nákladov Tatra banky, a. s.).

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil jeho žalobe vyhovel, alternatívne aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Vytýkal prvoinštančnému súdu, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, že konanie trpí inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie veci a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a osobitne vytýkal prvoinštančnému súdu, že jeho rozhodnutie nemá náležitosti vyžadované ust. § 157 ods. 2 O.s.p., keď z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, akými úvahami sa súd zaoberal a ako vyhodnotil vec a uplatnený nárok po hmotnoprávnej stránke.

2.1. Mal zato, že je nesprávnym skutkovým zistením záver súdu prvej inštancie, že správu bytového domu do 31. 8. 2001 vykonával žalobca (mandatár) na základe mandátnej zmluvy zo dňa 15. 2. 2001, keď v konaní bolo nesporne preukázané, že na základe uzatvorených zmlúv o výkone správy bol správcom bytového domu na O.. L.. F. XX, XX, XX, XX D. H. žalovaný, ktorý správu vykonával do 31. 8. 2001. Od 1. 9. 2001 vykonáva správu bytového domu žalobca. Existencia Mandátnej zmluvy uzatvorenej medzi Správčovským bratislavským družstvom a Stavebným bytovým družstvom Bratislava IV a prenesenie určitých parciálnych činností pri výkone správy je vecou obchodno-záväzkového vzťahu medzi dvomi podnikateľskými subjektmi, kde mandatár zodpovedá mandantovi. Pre posúdenie zodpovednosti za plnenie záväzkov zo zmluvy o výkone správy domu voči vlastníkom bytov a nebytových priestorov je jeho obsah irelevantný, nakoľko voči vlastníkom bytov a nebytových priestorov na základe platnej Zmluvy o výkone správy zodpovedá žalovaný, ktorý vykonával správu bytového domu. Uvedený záver prvoinštančného súdu tak nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Akékoľvek právne a finančné úkony pri správe domu, ktoré uskutočnil žalobca na základe mandátnej zmluvy, uskutočnil v mene a na účet žalovaného ako správcu. Žalobca v tejto súvislosti poznamenal, že v analogických právnych veciach sa otázkou identifikácie subjektu, ktorý vykonával správu domu aj vo vzťahu k pasívnej vecnej legitímácii žalovaného, už zaoberali senáty odvolacieho Krajského súdu v Bratislave, napr. sp. zn. 11Co/128/2011, s rovnakým záverom, aký zastáva žalobca.

2.2. Žalobca v odvolaní ďalej poukazoval na to, že jedným z listinných dôkazov, od ktorého vlastníci odvodzujú svoj nárok, je listinný dôkaz Uznanie dlhu zo dňa 19. 7. 2001, ktorý zakladá právnu domnienku existencie dlhu v uznanej výške 2.259.290,22,- Sk ku dňu 31. 12. 2000. Skutočnosť, ktorej svedčí vyvrátená právna domnienka, nie je predmetom procesného dokazovania a ak domnienka existencie uznaného záväzku nebola v konaní vyvrátená, súd musí mať podľa § 133 O. s. p. skutočnosť za preukázanú (rozsudok NS ČR sp. zn. 32Odo/11160/2003). Záväzok žalovaného voči vlastníkom vyplývajúci z Uznania dlhu nebol predmetom vymáhania v tomto konaní a bol žalovaným dobrovoľne zaplatený ešte pred podaním žaloby na súd. Žalobca v tomto konaní listinou Uznanie dlhu preukazuje výlučne stav zostatku FÚO bytového domu ku dňu 31. 12. 2000; predmetom konania bola len pohľadávka vyplývajúca z konečného vyúčtovania ku dňu skončenia správy za obdobie od 1. 1. 2001 do 31. 8. 2001, t. j. do skončenia správy žalovaným. Nakoľko platí právna domnienka existencie dlhu do 31. 12. 2000, nie je žiadny právny dôvod skúmať túto výšku záväzku, ktorý navyše zanikol dobrovoľným plnením. Žalovaný však napriek tomu v konaní tvrdil, že tento dlh neexistoval, nakoľko v uznaní záväzku neboli zohľadnené nedoplatky vlastníkov. Uvedenú argumentáciu si osvojil aj súd prvej inštancie vyvodil z nej právny záver, že právna domnienka založená uznaním dlhu bola vyvrátená a že vlastníci tak nemajú nárok na zaplatenie pohľadávky, ktorá však nijako nebola zahrnutá do uznávacieho prejavu žalovaného. Žalovaný teda uznal čo do dôvodu aj čo do výšky svoj záväzok ku dňu 31. 12. 2000 a takto uznaný záväzok aj uhradil, t. j. uznal tým právne účinky, že ku dňu 31. 12. 2000 bol, zostatok FÚO daného bytového domu. Žalovaný sa v premlčacej dobe ani do dnešného dňa nikdy nedomáhal vrátenia ním uhradenej sumy. Žalobca v odvolaní osobitne upozornil na to, že žalovaný nikdy nevyšiel presnú sumu nedoplatkov, ktoré - ako tvrdí - sú dôkazom, že uznaný dlh neexistoval. Taktiež sa opomína skutočnosť, že k 31. 12. 2000 všetci vlastníci bytov (aj nájomníci) spravovaní žalovaným, uhradili o jednu platbu navyše, ako mali zúčtované v ročnom vyúčtovaní (zaplatili 12 platieb, ale zúčtovaných mali len 11), v skutočnosti teda na bankovom účte č. XXX/XXXX žalovaného v Poľnbanke boli tieto peniaze v plnej účtovnej výške. Ak teda žalovaný tvrdí, že dlh v uznanej výške neexistoval - z dôvodu nedoplatkov

vlastníkov bytov a nebytových priestorov - (čo ale podľa žalobca v konaní nebolo preukázané), potom mal súd zrejme znížiť uplatnený nárok žalobca o preukázanú neuhradenú sumu nedoplatkov ku dňu rozhodovania. Žalobca však v konaní procesným podaním zo dňa 16. 1. 2011, doručeným súdu dňa 20. 1. 2011 vzniesol námietku premlčania voči uplatnenému nároku žalovaného, ktorou sa však súd prvej inštancie nezaoberal.

2.3. Žalobca v odvolaní ďalej poukazoval na skutočnosť, že súd prvej inštancie v konaní nariadil dokazovanie znalcom, keď znalkyňa V. D. J. vypracovala znalecký posudok č. X/XXXX. Z jeho záveru plynie, že nemožno zodpovedne povedať, aká čiastka predstavuje konečné vyúčtovanie; znalcovi neboli predložené podklady, nakoľko nie sú k dispozícii. Žalobca v tejto súvislosti konštatoval, že jediný, kto môže mať a má tieto prvotné doklady k dispozícii, je žalovaný. Žalobca ďalej namietal, že súd prvej inštancie v konaní k svojim záverom dospel aj na základe neúplnej kópie znaleckého posudku č. X/XXXX, vyhotoveného pre účely trestného konania (trestné konanie prebieha na podnet žalovaného). Uvedené znamená, že strany sporu nemali v súlade so zásadou rovnosti v konaní rovnakú možnosť ovplyvniť výsledok takéhoto znaleckého dokazovania, čo znamená znemožnenie realizácie procesných práv účastníka konania na strane žalobcu. Podklady pre dokazovanie pred orgánmi činnými v trestnom konaní predkladal znalcom výlučne žalovaný. Tiež tak došlo k obchádzaniu procesných ustanovení O.s.p. o práve účastníka podať námietku zaujatosti voči osobe znalca podľa ust. § 14 a nasl. O. s. p. a bola odňatá možnosť účastníka konať pred súdom. Navyše žalobca vytýkal súdu prvej inštancie, že v rozsudku neodôvodnil, prečo preferoval znalecký posudok č. X/XXXX, predložený žalovaným vo vzťahu k iným dôkazom. Znalecký posudok č. X/XXXX mohol byť v konaní použitý len ako listinný dôkaz, ktorý navyše podľa jeho textu, bol vypracovaný bez konfrontácie hodnovernosti dokladov, a to Uznania dlhu zo dňa 19. 7. 2001, Zápisnica zo 72. a 74. zasadania Predstavenstva SBD Bratislava IV, Potvrdenia zo dňa 15. 3. 2002 vystaveného správcom, t. j. SBD Bratislava IV, zastúpeného na základe mandátnej zmluvy.

2.4. Žalobca vytýkal súdu prvej inštancie, že nesprávne posúdil Potvrdenie vypracované žalobcom - ako mandatárom za žalovaného ako mandanta po skončení správy domu. Toto potvrdenie len podporne preukazuje výšku nároku vlastníkov, ktoré pohyby a jednotlivé záväzky vyplývajú z pohybov na príslušnom účte bytového domu, ktorý bol predložený znalcovi. Skutočnosť, že bolo podpísané len jedným z členov predstavenstva mandatára však neznamená nesprávnosť údajov v ňom uvádzaných (keď správnosť potvrdilo znalecké dokazovanie). A pokiaľ je potvrdenie signované jedným zo štatutárov, ktorý bol riaditeľom mandatára, tak vo vzťahu k vlastníkom konal v súlade s § 15 ods. 1 písm. c/ Obch. zák. (t. j. kto bol pri prevádzkovaní podniku poverený určitou činnosťou, je splnomocnený na všetky úkony, ku ktorým pri tejto činnosti obvykle dochádza). Argumentácia, že z dôvodu zániku výkonu správy žalovaného dňom 31. 8. 2001 už nemožno vystavovať akékoľvek potvrdenie, je nesprávna; uvedená úvaha súdu by znamenala napr., že po zániku akéhokoľvek právneho vzťahu by nebolo možné deklarovať právne vzťahy ním založené v minulom období, t. j. napr. ani uznať záväzok, ktorý vznikol v minulosti.

2.5. Žalobca záverom vo svojom v odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie dospel k záveru, že základ nároku považuje za opodstatnený, ale sporná je podľa neho výška nároku. Zopakoval, že vystupuje v konaní ako aktívne legítimovaný účastník nie na vlastný účet, ale ako správca bytového domu v súlade s ust. § 8b ods. 1 zák. č. 182/1993 Z. z., za vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, t. j. na účet vlastníkov. Skutočnosť, že uznanie dlhu podpísal V. Č. a V. B. v čase, keď boli štatutármi žalovaného nemôže spochybňovať platnosť a správnosť uznávacieho prejavu žalovaného bez ohľadu na ich neskoršie pôsobenie. Uznania dlhu vystavoval žalovaný väčšine bytových domov v r. 2001 z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov, ktoré mu chýbali v dôsledku platobnej neschopnosti ako previesť na novozriadené účty bytových domov, ktoré mal v rozhodnom období v správe. Na základe totožných dokladov prijímal plnenia od bytových domov, ktoré vo vyúčtovaní mali vykázany preplatok a totožné listiny boli v analogických veciach vedených na Okresnom súde Bratislava IV.

3. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný tak, že žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania. Trval na tom, že v konaní vyvrátil prezumpciu existencie uznaného záväzku (dlhu) ku dňu 31. 12. 2000, ktorý nemohol v tom čase existovať z dôvodu nedoplatkov vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome L. F. XX, XX, XX, XX D. H.. Žalobca v konaní neuniesol dôkazné bremeno, ktoré ho zaťažuje. Potvrdenie zo dňa 15. 3. 2002 vydané žalobcom je právne neúčinné, predovšetkým preto, že v tom čase už žalobca nebol mandatárom oprávneným konať v mene žalovaného. Navyac peňažné čiastky v ňom uvádzané, sú zmätočné v tom, že zaťažujú žalovaného, ktorý bol však len tzv. fakturačným miestom pre plnenia, ktorých prijímateľom boli vlastníci. Žalovaný tvrdí, že žalobca si riadne a včas nesplnil všetky povinnosti vyplývajúce mu z mandátnej zmluvy zo dňa 15. 2. 2001 čl. XI bod 7 a 8 a pre vlastníkov neodúčtoval peňažné prostriedky fondu prevádzky, údržby a opráv predmetného bytového

domu. Žalobca v rozpore s príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka, tiež zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov a mandátnej zmluvy zriadil vo februári 2001 na jeho meno účet v Tatra banke, a. s., na ktorý vlastníci poukazovali peňažné plnenia, hoci podľa zmluvy o výkone správy s žalovaným, ako správcom, mali poukazovať na účet žalovaného. Viaceré fyzické osoby, pôvodne členovia predstavenstva žalovaného, neskôr vykonávajúci funkcie členov štatutárneho orgánu žalobcu, konali v rozpore s objektívnymi ekonomickými záujmami žalovaného a poškodili ho, napr. prijímaním peňažných plnení od vlastníkov na účet zriadený v Tatra banke, a. s., vyhotovením neobjektívneho uznávacieho prejavu, tiež potvrdenia zo dňa 15. 3. 2002, ako aj "prehľadových tabuliek zo dňa 12. 3. 2003 a pod."

4. Písomným podaním, doručeným odvolaciemu súdu dňa 7. 4. 2014 žalovaný doručil odvolaciemu súdu rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. 2. 2014 č. k. 6Co/722/2013-520, ktorým bol zmenený rozsudok Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 5. 11. 20013 č. k. 9C/181/2004-472 v obdobnej veci medzi identickými účastníkmi tak, že odvolací súd žalobu žalobcu (Správcovského bytového družstva) voči žalovanému zamietol, a to z dôvodu žalovaným vznesenej námietky premlčania práva žalobcu, podľa § 107 Občianskeho zákonníka v rámci špeciálnej dvojročnej doby na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia. Dodal, že dňa 28. 3. 2014 boli vyhlásené ďalšie dva rozsudky Okresného súdu Bratislava IV v identických veciach, vedené pod sp. zn. 9C/243/2005 a sp. zn. 9Co/255/2004, v ktorých súd prvej inštancie žaloby žalobcu zamietol z dôvodu premlčania práva aktívne vecne legitimovaného účastníka podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ďalším písomným podaním, doručeným odvolaciemu súdu dňa 14. 5. 2015 žalovaný doručil odvolaciemu súdu kópiu uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. 6. 2014 č. k. 6Co/16/2014-865, ktorým bol v obdobnej veci medzi identickými účastníkmi zrušený rozsudok Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 30. 10. 2013 č. k. 4C/445/2004-796 (ktorým súd prvej inštancie vyhovel žalobe žalobcu). Nad rámec doposiaľ uvedených tvrdení žalovaný uviedol, že žalobu na začatie konania v predmetnej veci je vadný, založený na subjektívnych tvrdeniach 138 právnych predchodcov žalobcu, ktorí neboli oprávnení (neboli všetci procesne spôsobilí samostatne konať ako účastníci konania, nemali všetci procesnú spôsobilosť samostatne konať, napr. manželia, spoluvlastníci).

5. Na písomné podania žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, keď uviedol, že konanie uvádzané žalovaným je vedené v identicky rovnakých právnych veciach, avšak vychádza z rozdielnych skutkových základov. Preto bez prihliadnutia na jednotlivé odlišnosti nemožno aplikovať právny názor odvolacieho súdu, vyjadrený v uvedených rozhodnutiach Krajského súdu v Bratislave, ako požaduje žalovaný. Podľa názoru žalobcu nemožno pri aplikácii ust. § 8 ods. 2 zák. č. 182/1993 Z. z. v znení platnom a účinnom ku dňu skončenia správy aplikovať jej reštriktívny výklad, podľa ktorého ak podľa vtedy platných právnych predpisov zákon neukladal bývalému správcovi (okrem povinnosti vypracovať správu a odovzdať všetky písomné materiály, ktoré súvisia so správou domu) aj povinnosť previesť zostatok majetku vlastníkov na účet nového správcu alebo spoločenstva (ktorá povinnosť bola zavedená až 1. 7. 2004) s ohľadom na neexistenciu zákonnej povinnosti nárok vlastníkov kvalifikovať ako bezdôvodné obohatenie podľa § 451 a § 454 Občianskeho zákonníka. Žalobca v tejto súvislosti argumentoval ust. § 10 ods. 2 tretia veta zákona č. 182/1993 Z. z. v znení platnom a účinnom k 31. 12. 2001, v zmysle ktorého si vlastníci bytov a nebytových priestorov určia spôsob a oprávnenie hospodárenia s prostriedkami fondu prevádzky, údržby a opráv v zmluve o spoločenstve (§ 7 ods. 4 písm. f/) alebo v zmluve o výkone správy (§ 8 ods. 1 písm. c/). Zákon tak výslovne odkazuje na Zmluvu o výkone správy uzatvorenú medzi vlastníkami a žalovaným, ktorá záväzok žalovaného na vykonanie konečného zúčtovania jednoznačne založila. Zo Zmluvy o výkone správy (v spise založená zmluva č.

G.-XXXX/XXX/XXX/XX), ktorá bola uzavretá medzi žalovaným a jednotlivými vlastníkami bytov a NP v bytovom dome je zakotvená aj povinnosť žalovaného vykonať vyúčtovanie a previesť majetok vlastníkov. Preto plnenie, ktorého sa žalobca v zastúpení vlastníkov domáha, je pohľadávka vlastníkov z konečného finančného vyúčtovania, vyplývajúceho z čl. VIII bod 1 písm. b/ a tiež čl. VIII bod 1 písm. c/ Zmluvy o výkone správy. Právnym dôvodom záväzku žalovaného bola teda zmluva, a ako peňažnú pohľadávku z konečného vyúčtovania podľa čl. VIII bod 1 písm. b/ a c/ Zmluvy o výkone správy túto nemožno kvalifikovať ako bezdôvodné obohatenie. Žalobca trvá na tom, že Uznanie dlhu je riadnym dôkazným prostriedkom a žalovaný pohľadávku z Uznania dlhu uhradil v plnom rozsahu, a teda že stav majetku vlastníkov na M. bol k 31. 12. 2000 vo výške 2.259.290,00 Sk a potom stav ku dňu skončenia správy vyplýva z listinných dôkazov založených v spise za obdobie od 1. 1. 2001 až 31. 8. 2001. Žalobca teda považuje uplatňovanú pohľadávku za zmluvný záväzok, s čím súvisí aj posúdenie premlčacej doby; na jej uplatnenie súdnou cestou sa vzťahuje ust. § 101 Občianskeho zákonníka. Aj keď by sa plynutie premlčacej doby počítalo bez zohľadnenia uznávacieho prejavu žalovaného odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť prvý raz, t. j. od 1. 9. 2001 (t. j. odo dňa nasledujúceho po skončení správy

žalovaným), žalobu bol podaný vlastníkami 26. 7. 2004, t. j. ešte vo všeobecnej premlčacej dobe podľa ust. § 101 Občianskeho zákonníka ktorá by uplynula dňa 1. 9. 2004. Pohľadávka 3.017,67 € teda nie je premlčaná, a nemôže byť o to viac, argumentoval žalobca, že podľa čl. VIII bod 1 písm. b/ Zmluvy bol žalovaný povinný pri skončení správy vykonať vyúčtovanie do 31. 5. nasledujúceho roku, t. j. v danom prípade do 31. 5. 2002. V prípade sumy 51.103,42 Sk a sumy 202.623 Sk titulom zálohových platieb za september 2001 a sumy 60.842,- Sk titulom vyplatených preddavkov z ročného vyúčtovania 2001 za SBD Bratislava IV (žalovaného) sú tieto pohľadávkami z konečného vyúčtovania podľa čl. VIII bod 1 písm. b/ Zmluvy o výkone. Podľa čl. VIII bod 1 písm. b/ Zmluvy bol žalovaný povinný pri skončení správy vykonať vyúčtovanie do 31. 5. nasledujúceho roku, t. j. do 31. 5. 2002, t. j. premlčacia doba pohľadávky vlastníkov by začala plynúť 1. 6. 2002 a uplynula by 1. 6. 2005. V prípade prijatia záveru o právnej kvalifikácii uplatneného nároku podľa § 451 a § 454 Občianskeho zákonníka, je nutné posúdiť, či žalovaný do dnešného dňa vykonal alebo nevykonal konečné vyúčtovanie. V prípade záveru, že toto konečné vyúčtovanie nevykonal (žalovaný namieta vyúčtovanie predložené mandatárom ako nulitné, vypracované neoprávnenou osobou - Potvrdenie zo dňa 15. 3. 2002), potom subjektívna premlčacia doba by fakticky vlastníkom ani nemusela začať plynúť - chýbajú totiž kumulatívne podmienky začatia jej plynutia podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka t. j. vedomosť vlastníkov o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na ich úkor obohatil. V prípade objektívnej premlčacej doby je žalobu podaný včas (začala by plynúť 1. 9. 2001 a uplynula 1. 9. 2004). V prípade prijatia záveru, že žalovaný vyúčtovanie ku dňu skončenia správy vypracoval - t. j. z Potvrdenia o konečnom vyúčtovaní zo dňa 15. 3. 2002, vypracovaného mandatárom, príhliadnuc k námietke žalovaného, že ide o nulitné potvrdenie, vypracované neoprávnenou osobou, potom k odsúhlaseniu zostatku z konečného vyúčtovania prišlo ekonomickou námestníčkou žalovaného V. I. K. až 12. 3. 2003, a teda subjektívna premlčacia doba by uplynula vlastníkom 12. 3. 2005. Žalobca je preto názoru, že nárok vlastníkov uplatnený v tomto konaní nie je premlčaný.

5.1. Žalobca vo svojom stanovisku ďalej trval na tom, že je vo veci aktívne legitimovaný. Žalovaný si mylne zamieňa podmienky vedenia občianskeho súdneho konania s vecnou legitímáciou. Spôsobilosť byť účastníkom konania ako procesnú podmienku konania si nemožno zamieňať s vecnou (aktívnou alebo pasívnou) legitímáciou účastníka v konaní, vyplývajúcou z hmotného práva. Nedostatok vecnej legitímácie nemôže viesť k zastaveniu konania. Keďže v zmysle § 154 ods. 1 O. s. p. právne významný pre posúdenie existencie vecnej legitímácie je stav vo veci v dobe rozhodovania súdu. Preto považuje žalobca za právne relevantnú tú skutočnosť, že žalobca (zast. vlastníkami bytov a NP na O.. L.. F. XX - XX D. H.) bol a je "majiteľom" žalovanej pohľadávky, a teda vo veci aktívne legitimovaný. Žalobca poukazoval na to, že procesné účasti na strane žalobcu a posúdenie vecnej aktívnej legitímácie bolo súdom prvej inštancie skúmané a vo veci je vyslovený právny názor právoplatným rozhodnutím - uznesením Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 31. 5. 2006 sp. zn. 12C/282/2004-85 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. 8. 2006 sp. zn. 5Co/328/06-93, v zmysle ktorého súd pripustil zámenu účastníkov konania tak, aby do konania namiesto doterajších žalobcov vstúpil ako žalobca Správcovské bratislavské družstvo, teda správca bytového domu na ul. L.. F. XX - XX v H.. V prípade uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/16/2014-865 sa žalobca vyjadroval v rámci konania vedeného pred Okresným súdom Bratislava IV sp. zn. 4C/445/2004, ktoré pripojil k svojmu písomnému vyjadreniu.

6. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 4. júna 2015 sp. zn. 9 Co 468/2012 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.017,67 € s úrokom z omeškania vo výške 17,6 % ročne z dlžnej sumy od 1. novembra 2001 do zaplatenia a náhradu trov konania vo výške 362,- € a trov právneho zastúpenia vo výške 2 175,20 € k rukám jeho zástupkyne do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

6.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že aj keď správu predmetného bytového domu v rozhodnom období fakticky vykonával žalobca na základe mandátnej zmluvy uzavretej so žalovaným, právne postavenie žalovaného ako správcu do 31. augusta 2001 sa nemení, pretože je založené na základe zmlúv o výkone správy uzavretými s jednotlivými vlastníkami, a teda v konaní je daná jeho pasívna vecná legitímácia. Povinnosť žalovaného ako končiaceho správcu previesť zostatok majetku vlastníkov na účet nového správcu mu vyplývala z čl. VIII. ods. 1 písm. c/ zmluvy o výkone správy. Podľa názoru odvolacieho súdu vzhľadom na vykonané dôkazy vyplynula žalobcom tvrdená výška zostatku ku dňu ukončenia výkonu správy. Uznanie dlhu žalovaného z 19. júla 2001 vyhodnotil ako platné, obsahujúce všetky náležitosti a v konaní nevyšla najavo žiadna taká skutočnosť, ktorá by mohla spochybniť jeho obsah; prípadné prírastky či úbytky vo fonde medzi 31. decembrom 2000 a 19. júlom 2001 nie sú relevantné a nemajú žiadny vplyv na tento právny úkon. K 31. decembru 2000 teda existoval dlh žalovaného voči vlastníkom vo

výške uvedenej v uznaní dlhu a tento dlh následne splnením zanikol. Pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný vyvrátil právnu domnienku založenú uznaním dlhu a že žalobcovi nemožno priznať žiadne plnenie, lebo jeho výšku nemožno jednoznačne zistiť, vec nesprávne právne posúdil. Žalobca v konaní predložil dôkazy, ktorými odôvodňoval ním uplatňovanú výšku zostatku za obdobie od 1. januára 2001 do 31. augusta 2001, ktorú mal žalovaný ako končiaci správca previesť. Žalovaný svoje námietky proti uplatňovanej výške pohľadávky obmedzil len na jej popieranie a tvrdil, že vlastníci bytov a nebytových priestorov bytového domu mali na úhradách nedoplatky, tieto ale nebol schopný vyčísliť či inak špecifikovať, pričom žalovaný bol ten, kto mal mať k dispozícii chýbajúce prvotné doklady. Pokiaľ tieto vlastníkom bytov a nebytových priestorov neboli k dispozícii, táto skutočnosť nemôže ísť na ich úkor a byť dôvodom pre zamietnutie žaloby v celom rozsahu. Výšku neprevedeného zostatku ku dňu ukončenia výkonu správy preto bolo potrebné ustáliť na základe dôkazov, ktoré boli dostupné, a to v spojení s obsahom potvrdenia o konečnom vyúčtovaní fondu z 15. marca 2002. Na základe týchto skutočností odvolací súd dospel k záveru, že v konaní bola preukázaná výška zostatku fondu v sume 3.017,67 € , ktorý bol žalovaný povinný previesť žalobcovi ako novému správcovi na účet vlastníkov. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

7. Na základe dovolania žalovaného proti rozsudku odvolacieho súdu Najvyšší súd SR ako súd dovolací Uznesením č.k. 4 Cdo 22/2016 zo dňa 21.6.2018 rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 4.júna 2015 sp. zn. 9 Co 468/2012 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

7.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia dovolací súd okrem iného uviedol, že po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že konanie je postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu takej intenzity, ktorá odôvodňuje aplikáciu (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016 a zakladá tak prípustnosť i dôvodnosť podaného dovolania (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Tento nedostatok spočíva predovšetkým v tom, že odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nezaoberal argumentáciou žalovaného uvádzanou už pred súdom prvej inštancie a zopakovanou aj vo vyjadrení k podanému odvolaniu, ktorá si vyžadovala špecifickú odpoveď a ktorá mohla mať eventuálne zásadný význam pre rozhodnutie vo veci. Žalovaný namietal, že vlastníci bytov a nebytových priestorov poukazovali mesačné zálohové platby určené do fondu prevádzky, údržby a opráv a nedoplatky z vyúčtovania za rok 2000 na osobitný účet zriadený žalobcom vo februári 2001, ku ktorému mal žalobca výlučné dispozičné právo a ktorého majiteľom zostal aj po skončení výkonu správy žalovaným 31. augusta 2001; v tomto dôsledku žalovaný nemohol byť nositeľom povinnosti, na základe ktorej si žalobca uplatňuje plnenie, pretože zostatok finančných prostriedkov tvoriacich fond prevádzky, údržby a opráv bol v dispozícii žalobcu do 31. augusta 2001, dokedy ako mandatár vykonával správu v celom rozsahu na základe mandátnej zmluvy uzavretej so žalovaným, a v jeho dispozícii zostal aj po tomto dátume, odkedy správu predmetného bytového domu vykonával ako nový správca. Vo vzťahu k ustáleniu výšky neprevedeného zostatku fondu žalovaný tvrdil, že potvrdenie o konečnom vyúčtovaní fondu z 15. marca 2002 je obsahovo nesprávne, vychádza z nepresných a nepreukázaných údajov, jednotlivé v ňom uvedené položky na základe ich povahy nemôžu zaťažovať žalovaného ako správcu, bolo vyhotovené v čase, keď ešte nebolo spracované ročné vyúčtovanie za rok 2001 za bytový dom, preto nemohla byť ani známa suma, ktorú si žalobca uplatňuje, a napokon, v čase, kedy bolo vyhotovené, žalobca už nebol oprávnený konať v mene žalovaného ako mandatár, pretože takéto oprávnenie mu od zániku mandátnej zmluvy 31. augusta 2001 neprináležalo, a ak tak konal, ide o neúčinný právny úkon, ktorý nemôže žalovaného zaväzovať. Z týchto dôvodov mal žalovaný za to, že uvedené potvrdenie o konečnom vyúčtovaní fondu výšku zostatku fondu ku dňu ukončenia výkonu správy nemôže relevantne preukázať. Neobstojí preto konštatovanie odvolacieho súdu, že výšku neprevedeného zostatku ku dňu ukončenia výkonu správy preto bolo potrebné ustáliť na základe dôkazov, ktoré boli dostupné, a to v spojení s obsahom potvrdenia o konečnom vyúčtovaní fondu z 15. marca 2002, keďže žalovaný argumentov odôvodňujúcich záver o neúčinnosti tohto úkonu uviedol niekoľko; odvolací súd sa ale nimi nezaoberal, nevysvetlil, prečo skutočnosti uvedené v potvrdení o konečnom vyúčtovaní považoval za preukázané a akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil. So všetkými uvedenými skutočnosťami sa odvolací súd nevysporiadal riadne, jeho rozhodnutie tak nie je dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní.

8. Po rozhodnutí NS SR žalovaný doručil odvolaciemu súdu vyjadrenie v ktorom uviedol, že podľa § 455 C.s.p. odvolací súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu a vo veci žiadal postupovať v intenciách čl. 2 ods. 2 a 3 základných princípov C.s.p.. Popretie skutkových tvrdení strany žalobcu a hmotnoprávnu námietku nedôvodnosti (neopodstatnenosti) nároku na žalovanú istinu s príslušenstvom z hľadiska rýchlosti, hospodárnosti a efektívnosti opakovaného odvolacieho konania orientoval (redukoval) najmä na 2 právne rozhodné, časové skutočnosti a to : 1. nespôsobilosť (právnu neúčinnosť) "Potvrdenia o konečnom finančnom vyúčtovaní prostriedkov fondu prevádzky, údržby a

opráv“ zo dňa 15.03.2002 (ďalej len „potvrdenie“) preukázať ním simulovane (fingovane) deklarovaný údajný nárok na žalovanú istinu, v ktorom absentuje príloha - zoznam vlastníkov bytov, čo ho o. i. činí vágnym; 2. premlčanie práva strany žalobcu na žalovanú istinu uplatnené žalobou zo dňa 26.07.2004 na peňažné prostriedky (žalovanú istinu) podľa údajov potvrdenia so stavom k 31.08.2001 - dňu skončenia správy, vystaveného dňa 15.03.2002 neoprávnene žalobcom ako údajným mandatórom v dobe dlhšej ako 2 roky pred podaním žaloby. Žalovaný z hľadiska princípu právnej istoty dal do pozornosti niektoré rozhodnutia odvolacieho a dovolacieho súdu vydaných v jeho prospech v právne zhodných veciach rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24.02.2014 sp. zn. 6 Co/722/2013-520 ,zo dňa 30.06.2014 sp. zn. 6 Co/16/2014-865, zo dňa 30.10.2019 sp. zn. 6 Co/294/2017-1284 ako aj uznesenia NS SR zo dňa 29.11.2017 sp. zn. 7 Cdo/90/2016, zo dňa 18.05.2017 sp. zn. 3 Cdo/184/2019 a zo dňa 21.06.2018 sp. zn. 4 Cdo/22/2016. Vo všetkých vyššie uvedených prípadoch, ako aj ďalších rozhodnutých v jeho prospech (ako aj v iných), sa jedná o žalobné návrhy (návrhy na vydanie platobného rozkazu) založené na viac-menej identickom skutkovom aj právnom základe a druhovo identických týchto 5 listinných dôkazoch ako je tomu aj v súdnej veci, ktorá je predmetom odvolacieho konania : 1. Liste vlastníctva týkajúceho sa príslušného bytového domu, v ktorom po skončení správy namiesto žalovaného ako mandanta začalo vykonávať správu SBD ako bývalý mandatár; 2. Zmluvy o výkone správy (ďalej len „ZVS“) so SBD ako novým správcom a vlastníkami bytov a nebytových priestorov v príslušnom bytovom dome, pričom existencia individuálnych zmlúv (ZVS) v žalobných návrhoch nie je uvádzaná; 3. Uznání dlhu k peňažným prostriedkom ROUBF príslušného bytového domu s ich údajným stavom k 31.12.2000 bez uvedenia akéhokoľvek faktického a objektívneho legálneho dôvodu uznania dlhu a bez jeho kvantifikácie čo do výšky uznaného dlhu - koľkých bytov (nebytových) priestorov v príslušnom dome a ich vlastníkov sa uznanie dlhu týka a ako bol z hľadiska výšky uznaný dlh preukázaný - či vôbec bola legálne výška uznaného dlhu ustanovená, zistená a čím (ako); 4. Potvrdení podľa § 16 ZVB a nedefinovnej, anonymnej ZVS (individuálnych ZVS pre príslušný bytový dom bolo viacero), v potvrdení je uvedený § 8 bod 2 ZVB údajne zakladajúci povinnosť správcu, čo je právny nezmysel,; 5. Konečnom vyúčtovaní prostriedkov FPUO ku dňu skončenia správy pre príslušný bytový dom zo dňa 12.03.2003.

8.1. Žalovaný ďalej uviedol, že žaloba ako celok je zavádzajúca, neposkytuje úplné a pravdivé opísanie potrebných rozhodujúcich skutočností a v podobe ako bola s priloženými listinnými dôkazmi doručená súdu je nespôsobilá prispieť k náležitému objasneniu veci, jej spravodlivému prejednaniu a meritórnemu rozhodnutiu vo veci samej. Potvrdenie o konečnom finančnom vyrovnaní FPUO je absolútne neplatným, zavádzajúcim jednostranným právnym úkonom žalobcu ako na to neoprávnenej osoby správcu, ktorý nebol mandatórom 15.03.2002, keď v tomto smere poukázal na bod 28. odôvodnenia uznesenia NS SR a žiadal rešpektovať tento právny názor a na jeho základe rozhodnúť vo veci nami navrhovaným spôsobom. Preukázanie existencie F. XXX/XXXX je kontraproduktívne, deštruktívneho charakteru ku statusu SBD ako simulovaného mandátora podľa mandátnej zmluvy a potvrdenia. F. XXX/XXXX právne aj fakticky anuluje, likviduje potvrdenie ako nelegálny zmätočný jednostranný právny úkon SBD ako neexistujúceho mandátora - preto sa v tomto podaní vôbec nezaoberal ani konečným vyúčtovaním prostriedkov FPUO zo dňa 12.03.2003. Strana žalobcov zatajila (nielen v žalobe) existenciu viacerých protiprávne uzavretých individuálnych ZVS s jednotlivými vlastníkami bytov v dome, čo strane žalobcov u vlastníkov už prevedených bytov v dome do ich vlastníctva nielen v čase iniciovania predmetného súdneho konania, ale aj predtým bolo známe a čo nerešpektovali. Poukázal tiež nato, že autori nelegálneho uznania dlhu, vedome protiprávne konajúci v neprospech žalovaného, nemali podľa § 558 Občianskeho zákonníka (čo do dôvodu a výšky) potrebné zistenia v zmysle § 16 ZVB nielen za už prevedené byty v dome ale ani za ostatné, neprevedené byty v dome ku dňu uznania dlhu (bez ich výslovnej špecifikácie, identifikácie čo do počtu a pod.). Podporne žalovaný argumentoval znaleckým posudkom č. XX/XXXX súdnej znalkyne V.. J. D. keď poukázal na odpoveď znalkyne na otázky 2,5,6.

8.2. Záverom vo svojom vyjadrení poukázal na rozhodnutia odvolacieho súd zo dňa 23.02.2011 sp. zn.: 3 Cob 319/2010-142 (str. 3 ods. 3 a nasl.), operatívna evidencia vedená žalovaným nie je dôkazom, ktorý by preukazoval reálnu sumu peňažných prostriedkov. Súd musí zisťovať, či vlastníci realizovali všetky úhrady a zohľadniť existujúce nedoplatky. Súd prvého stupňa nesprávne rozhodol, keď dôkazným bremenom na preukázanie skutočností tvrdených žalobcom, zaťažil žalovaného. Až v prípade, že žalobca preukáže, že na účte fondu nie v pomocnej evidencii boli peňažné prostriedky, nastupuje dôkazná povinnosť žalovaného. Za dôležité pre premlčanie práva súd označil, kedy sa žalobca mohlo dozvedieť rozhodné skutočnosti. V rozsudku odvolacieho súdu zo dňa 29.04.2015 sp. zn.: 3 Cob/373//2013-269 (sp. zn.: 11 Cb/113/2009) v ostatných ods. vete druhej je uvedené, že „Odvolací súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že žalobcom uplatnený nárok je premlčaný.“ Poukázal, že podľa § 8 ods. 2 ZVB bol správca povinný najneskôr do 31. mája nasledujúceho roka predložiť vlastníkom

bytov a nebytových priestorov vyúčtovanie. V zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčuje v 2 ročnej premlčacej lehote. Pritom je rozhodujúci deň, keď sa ten, na úkor koho bolo získané bezdôvodné obohatenie, dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia vtedy, keď má k dispozícii údaje, ktoré mu umožňujú podať žalobu, tj. keď nadobudol vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe povinného, v súdnej veci to bol deň vystavenia potvrdenia 15.03.2002, žaloba bola podaná 26.07.2004. V rozsudku zo dňa 30.10.2019 sp. zn.: 6 Co/294/2017-1284 poukázal na právny názor odvolacieho súdu „najmä vo vzťahu k uznaniu dlhu (body 16. a nasl. odôvodnenia rozsudku) a potvrdenia, ktoré je bez právneho významu (bod 19. odôvodnenia rozsudku), ako aj zistení znaleckej organizácie. V súvislosti s rozhodnutiami NS SR ako dovolacieho súdu v prospech žalovaného v právne identických (analogických) veciach, založených na druhovo totožných dôkazoch, obsahovo totožnom skutkovom stave a právnych predpisoch (zákonoch) podľa ktorých boli posúdené a rozhodnuté, žiadame procesné konať a spravodlivo rozhodnúť vo veci, spôsobom ústavne konformným na najbližšom pojednávaní.

9. K vyjadreniu žalovaného podal stanovisko žalobca, ktorý mal zato, že v predmetnej veci súd prvej inštancie rozhodol nesprávne, pričom k tomuto nesprávnemu rozhodnutiu dospel v dôsledku nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobnému návrhu v plnom rozsahu vyhovie. Poukázal na odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v spis. zn. 4Cdo 22/2016 zo dňa 21.06.2018 (bod. 28) v ktorom je uvedené, že dovolací súd dospel k záveru, že konanie je postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcej v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, pričom odvolaciemu súdu dáva do pozornosti, že sa odvolací súd nezaoberal argumentáciou žalovaného, nakoľko žalovaný namietal: 1. Skutočnosť, že vlastníci bytov a nebytových priestorov poukazovali mesačné zálohové platby určené do fondu prevádzky, údržby a opráv a nedoplatky z RV za rok 2000 na osobitný účet zriadený žalobcom vo februári 2001, ku ktorému mal výhradné dispozičné právo a ktorého majiteľom zostal aj po skončení správy žalovaným dňa 31.08.2001; 2. Skutočnosť, že v čase vyhotovenia potvrdenia z 15.03.2002 ešte nebolo spracované RV za rok 2001 za bytový dom, potvrdenie z 15.03.2002 je obsahovo nesprávne.

9.1. K námietke zriadenia osobitného bankového účtu žalobcom uviedol, že do založenia bankového účtu v Tatrabanke, a.s. žalovaný účtoval všetky bytové domy cez jeden bankový účet a to cez účet v Poľnobanke, a.s. a tento účet bol zároveň aj podnikateľským účtom. Z uvedeného dôvodu bolo nutné pre každý bytový dom viesť analyticky samostatné účtovníctvo na jednom bankovom účte. Uzatvorenie mandátnej zmluvy však bolo vecou obchodno-záväzkového vzťahu medzi dvomi podnikateľskými subjektmi, žalobcom a žalovaným, pričom pre posúdenie dobromyseľnosti vlastníkov bytov a nebytových priestorov tretích osôb - vlastníkov bytov a NbP v danom bytovom dome bol jeho obsah právne irelevantný. Voči vlastníkom na základe platnej Zmluvy o výkone správy domu zodpovedal a zodpovedá žalovaný. Skutočnosť, že ako „majiteľ“ bankového účtu bol uvedený žalobca zodpovedala zákonu, kedy sa novelou zákona č. 70/2010 Z.z. len spresnilo to, čo dovtedy nepriamo vyplývalo zo znenia zákona, t.j., že majiteľom účtu sú vlastníci bytov a nebytových priestorov a správca má voči tomuto účtu dispozičné právo ako aj práva a povinnosti vkladateľa podľa zákona č. 118/1996 Z.z. o ochrane vkladov v platnom znení. Nie je pravdou, že sa tak stalo v rozpore s mandátnou zmluvou, prípadne svojvoľným konaním žalobcu. Všetky bytové domy (nielen bytový dom na ul. L. F. XX-XX D. H.) boli neprerušene pod správou žalovaného. Žalobca bol mandátnou zmluvou len poverený vykonávať správu v mene žalovaného a na jeho účet.

9.2. K Ročnému vyúčtovaniu za rok 2001, uviedol, že nie je pravdivé tvrdenia žalovaného, že v čase vyhotovenia potvrdenia z 15.03.2002 ešte nebolo spracované RV 2001 a preto nemohla byť známa suma, ktorú si žalobca uplatňuje. Skutočnosť, že zákon prikazuje doručenie ročného vyúčtovania vlastníkom bytov a nebytových priestorov do 31.05. toho-ktorého roka neznamena, že správca nedisponuje relevantnými údajmi skôr, práve naopak z dôvodu riadneho zaúčtovania každej platby, má prehľad o jednotlivých položkách vyúčtovaní bezodkladne po skončení príslušného kalendárneho roka. Tvrdenie, že žalobca nemohol poznať sumu, ktorej zaplatenie si predmetnou žalobou uplatňuje je tak i z hľadiska časového irelevantné. Potvrdenie o konečnom finančnom vysporiadaní z 15.3.2002, vystavil mandatár v mene mandanta na základe vtedy platnej Mandátnej zmluvy z 15.2.2001, ktorá platila do 27.3.2002 a následne podľa Mandátnej zmluvy, ktorá bola uzavretá 27.3.2002, z ktorého ale len podporne vyplývala výška zostatku na fonde opráv ku dňu skončenia správy domu žalovaným, a teda samotný základ nároku nespochybniteľný a vyplývajúci z účtovnej evidencie a listiny Uznanie dlhu. Správnosť nároku vlastníkov, ktorý vlastníkom prináleží vrátiť od SBD BA IV (žalovaný), ku dňu ukončenia správy a ktorý je zhodný s Potvrdením z 15.3.2002 potvrdzuje aj tabuľka z 12.03.2003

vypracovaná ekonomickou námestníčkou žalovaného V.K., ktorú poveril predseda žalovaného na kontrolu správnosti dokladov slúžiacich na vzájomné finančné vysporiadanie domov, ktoré odišli zo správy žalovaného a k podpísaniu správnosti výslednej zostavy.

9.3. Záverom žalobca vo svojom stanovisku poukázal na viaceré právoplatne skončené súdne konania vedené v analogických právnych sporoch medzi tými istými stranami sporu, v ktorých bolo v ostatnej dobe rozhodnuté v prospech žalobcu a to rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave v sp. zn. 9 Co/327/2014 zo dňa 24.11.2016, sp. zn. 14 Co/694/2013 zo dňa 13.12.2016 (dovolanie žalovaného odmietnuté rozhodnutím NS SR sp. zn. 3Cdo 195/2017 zo dňa 10.05.2017), sp. zn. ICob/211/2016 zo dňa 12.04.2018 (dovolanie žalovaného odmietnuté rozhodnutím NS SR sp. zn. 2Obdo/67/2018 zo dňa 30.01.2020), sp. zn. 9 Co/31/2018 zo dňa 04.07.2019.

10. K predmetnému podaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Poukázal nato, že v podaní žalobcu je o. i. tvrdené, že zriadenie účtov v Tatra banke, a.s. žalobcom majúcim status mandatára podľa mandátnej zmluvy zo dňa 15.02.2001 uzatvorenej sporovými stranami podľa § 566 anasl. Obchodného zákonníka bolo plnením podľa mandátnej zmluvy a Obchodného zákonníka, čo žalovaný kategoricky neguje tvrdením, že sa jednalo o zjavne protiprávne konanie žalobcu (mandatára), idúce mimo rámca § 566 a nasl. Obchodného zákonníka ako aj čl. III. mandátnej zmluvy. Ani mnohokrát opakované klamstvo (lož) zo strany žalobcu sa nemôže stať objektívnou realitou, nakoľko vyššie citované zákonné a zmluvné ustanovenia derogujú nezmyselné, vedome nepravdivé tvrdenie strany žalobcu, bez zreteľa na to, kto je ich autorom. Ku dňu konania zasadania predstavenstva žalovaného nedošlo novelizáciami ku korekcii ustanovenia § 10 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z., v znení neskorších zmien a. Citované zákonné ustanovenie od prijatia zákona ukladá vlastníkom bytov a nebytových priestorov v príslušnom bytovom dome realizovať ich platby do fondu prevádzky, údržby a opráv (ďalej len „FPÚO“) mesačne vopred, v súlade so zmluvou o výkone správy (ďalej len „ZVS“) alebo zmluvou o spoločenstve. Inak povedané, novelizáciami zákona realizovanými do 02.04.2001, dňa zasadania predstavenstva žalovaného, nebolo zmenené ani doplnené ustanovenie § 10 ods. 1 a teda na základe týchto novelizácií nebolo potrebné novo (inak) upraviť povinnosti vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytových domoch, týkajúce sa ich platieb do FPÚO, nakoľko zákonná úprava tohto druhu podľa ZVB bola konštantná.

10.1. Žalovaný poukázal nato, že viaceré listinné dôkazy čisto z časového hľadiska preukazujú protiprávnosť konania tých fyzických osôb, ktoré v konflikte záujmov konali v neprospech žalovaného (neskorších členov štatutárneho orgánu žalobcu), označenie ktorých ako právnych diletantov stranou žalovaného nie je náhodné. Dokazuje to o. i. aj zápisnica a jej obsah, ktorú ako dôkaz listinou žiadame vykonať na pojednávaní odvolacím súdom, osobitne jej farebne zvýraznenú časť. V predchádzajúcom podaní dal ako dôkazy listinami aj zápisnice z „komisie cash flow“, 72. mimoriadneho zasadania predstavenstva žalovaného a magazín žalovaného z apríla 2001, preukazujúce ako bolo nelegálne konané niektorými fyzickými osobami konajúcimi za žalovaného, na jeho újmu. Tí v rozpore s internými smernicami žalovaného nevedli peňažné prostriedky na osobitných účtoch jednotlivých bytových domov ale na spoločnom účte žalovaného. Žalovaný záverom vo svojom podaní opakovane poukázal aj na zistenia (závery) obsiahnuté v znaleckom posudku Znaleckého ústavu Ekonomickej univerzity v Bratislave č. 5/2010.

11. Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok platného a účinného od 1.7.2016 / ďalej len „C.s.p.“/ ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté predo dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

12. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací po vrátení veci dovolacím súdom preskúmal a prejednal vec v napadnutom rozsahu podľa § 380 ods 1. C.s.p. na odvolacom pojednávaní v zmysle § 385 ods. 1 C.s.p. na ktorom zopakoval dokazovanie v zmysle § 204 C.s.p. a § 384 ods. 1 C.s.p. čítaním listinných dôkazov a to Potvrdenia o konečnom finančnom vyúčtovaní fondu prevádzky, údržby a opráv za obj. XXXX, L.. F. XX, XX, XX, XX ku dňu 31. 8. 2001 podľa § 16 zák. č. 182/1993 Z. z., vystavené dňa 15. 3. 2002; Uznania dlhu zo dňa 19. 7. 2001; Konečného vyúčtovania zo dňa 12. 3. 200; Zmluvy o výkone správy č. XXX/XXXX zo dňa 18. 7. 2001; Dodatku č. 1 k zmluve; Zmluvy o výkone správy č. G. -XXXX/ XXX/XXX/XX; Znaleckého posudku č. X/XXXX a č. X/XXXX; Mandátnej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným zo dňa 15. 2. 2001 dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je treba v zmysle § 388 C.s.p. zmeniť, pretože súd prvej inštancie vec neposúdil správne po právnej stránke.

13. Odvolací súd z takto vykonaného dokazovania zistil, že v súdnej právnej veci je predmetom konania žalobcom uplatňovaný nárok na zaplatenie sumy 3.017,67 € s príslušenstvom, titulom nevyčerpaných prostriedkov určených na údržbu a opravy domu vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu L.. F. XX, XX, XX, XX v H. (ROUBF) na fond prevádzky, údržby a opráv (FPÚO), a to v

súvislosti so zmenou správcu, vykonávajúceho správu bytového domu k 31. 8. 2001. Žalovaný v konaní argumentoval o. i. v súvislosti s výkonom správy tým, že správu fakticky do 31.8. 2001 vykonával žalobca, z dôvodu, že medzi účastníkmi bola uzavretá dňa 15. 2. 2001 Mandátna zmluva, v zmysle ktorej bol žalobca poverený výkonom správy nehnuteľností (bytov a nebytových priestorov viacerých bytových domov). K uvedenej mandátnej zmluve nutno uviesť, že táto nič nemení na právnom postavení žalovaného ako správcu bytového domu vo vzťahu k vlastníkom bytov a nebytových priestorov v predmetnom bytovom dome až do 31. 8.2001; toto postavenie správcu totiž vyplývalo žalovanému zo zmlúv o výkone správy, uzavretých s jednotlivými vlastníkami bytov a nebytových priestorov. Z týchto právnych skutočností (jednotlivých Zmlúv o výkone správy uzavretých medzi žalovaným ako správcom a jednotlivými vlastníkami bytov a nebytových priestorov) vyplýva vecná pasívna legitímácia žalovaného v tomto konaní. Z vykonaného dokazovania ďalej vyplynulo, že výkon správy od 1. 9. 2001 vo vzťahu k predmetnému bytovému domu na základe zmlúv o výkone správy (uzavretých opäť s jednotlivými vlastníkami bytov a nebytových priestorov) vykonáva žalobca. Z dokazovania tiež vyplynulo, že žalovaný dňa 19. 7. 2001 uznal dlh na nevyčerpaných finančných prostriedkoch, určených na údržbu a opravu domu k 31. 12. 2000 voči žalobcovi vo výške 2.259.290,22 Sk a predmetnú sumu aj uhradil. Sporná zostala výška týchto prostriedkov za obdobie od 1. 1. 2001 do 31. 8. 2001 (t. j. do zmeny správcu predmetného bytového domu) ktorá mala byť predmetom konečného vyúčtovania, ktoré sa žalovaný zaviazal spracovať do 30. 10. 2001, čo ale neurobil.

14. Podľa § 8 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (v znení účinnom do 30. 6. 2004, t.j. aj v rozhodnom období) správca je povinný najneskôr do 31. mája nasledujúceho roka predložiť vlastníkom bytov a nebytových priestorov správu o svojej činnosti za predchádzajúci rok, najmä o finančnom hospodárení, o stave spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, ako aj o iných významných skutočnostiach, ktoré súvisia so správou domu. Ak správca skončí svoju činnosť, je povinný 30 dní pred jej skončením, najneskôr v deň skončenia činnosti predložiť vlastníkom bytov a nebytových priestorov správu o svojej činnosti a odovzdať všetky písomné materiály, ktoré súvisia so správou domu.

15. Odvolací súd na základe zisteného skutkového stavu s poukazom na citované ustanovenia zákona č. 182/1993 Z.z. dospel k záveru, že nemá dôvod odchyliť sa od svojich právnych záverov vyslovených vo svojom rozsudku č.k. 9 Co 468/2012-668 zo dňa 4.6.2015 o dôvodnosti žaloby (bližšie pozri odseky 6.,6.1).

15.1. Predmetná pohľadávka je uplatňovaná za obdobie (1.1. 2001 - 31.8. 2001), kedy v zákone č. 182/1993 Z.z. v tom čase platnom znení ust. § 8 ods. 2, nebola výslovne upravená povinnosť končiaceho správcu previesť zostatok majetku vlastníkov na účet nového správcu (alebo spoločenstva). Takáto povinnosť bola zahrnutá do právnej úpravy v ustanovení § 8a zák. č. 182/1993 Z.z. s účinnosťou od 1. 7. 2004. Zákon č. 182/1993 Z.z. (v znení platnom k 30. 9. 2001) odkazoval vo svojom ust. § 10 ods. 2, posledná veta, zmluvné strany zmluvy o výkone správy, t.j. vlastníkov bytov a nebytových priestorov a správcu, aby si v zmluve o výkone správy upravili spôsob a oprávnenie hospodárenia s prostriedkami fondu prevádzky, údržby a opráv. Jednotliví vlastníci bytov a nebytových priestorov pre prípad ukončenia výkonu správy zaviazali odchádzajúceho správcu (t.j. žalovaného) povinnosťou vykonať vyúčtovanie a previesť majetok vlastníkov z konečného finančného vyúčtovania na účet vlastníkov, a to v čl. VIII bod 1, písm.b/ a tiež v čl. VIII bod 1 písm. c/ zmluvy o výkone správy. Takáto povinnosť teda žalovanému ako končiacemu správcovi - bez ohľadu na to, že nebola v tom čase výslovne pojatá do zákona č. 182/1993 Z.z., ust. § 8 ods. 2 - vyplývala zo zmluvných podmienok dohodnutých v Zmluvách o výkone správy, uzavretých medzi žalovaným ako správcom a jednotlivými vlastníkami bytov a nebytových priestorov, konkrétne čl. VIII ods. 1 písm. c/. (č. l. 127 spisu). Ide teda o peňažný záväzok vyplývajúci zo Zmluvy o výkone správy, ktorý podlieha premlčaniu vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe (§ 100 ods. 1, § 101 Občianskeho zákonníka), so začiatkom plynutia od 1. 9. 2001 (mal byť splnený do 31. 8. 2001), ktorá by uplynula 31. 8. 2004. Žalobca v súdnej právnej veci podal žalobu na začatie konania na súde dňa 26. 7. 2004, t. j. včas, ešte v rámci plynutia premlčacej doby. Vzhľadom na uvedené neobstojí obrana žalovaného, že je potrebné pri posudzovaní námietky premlčania aplikovať ustanovenia § 107 Občianskeho zákonníka.

16. Ohľadom existencie a výšky uplatňovanej pohľadávky v sume 3.017,67 € odvolací súd dospel k záveru, že z vykonaných dôkazov vyplynula žalobcom tvrdená výška zostatku ku dňu ukončenia výkonu správy. K tomuto záveru dospel odvolací súd aj na základe obsahu Uznaní dlhu zo dňa 19. 7. 2001, ktoré vyhodnotil ako platné uznanie dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka, pretože obsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom a z vykonaných dôkazov nevyplývala žiadna taká skutočnosť, ktorá by mohla spochybniť jeho obsah. Uznanie dlhu zo dňa 19. 7. 2001 preukazuje výšku dlhu k 31. 12. 2000; prípadné prírastky, či úbytky vo fonde údržby a opráv medzi dňom 31. 12. 2000 a 19. 7.

2001 nie sú relevantné a nemajú žiadny vplyv na tento právny úkon. Spomínané Uznanie dlhu zo dňa 19. 7. 2001 založilo právnu domnienku existencie dlhu žalovaného voči vlastníkom bytov a nebytových priestorov vo výške 2.259.290,22 Sk ku dňu 31. 12. 2000. Uvedený dlh žalovaného zanikol splnením, keďže žalovaný tento dlh aj uhradil. Žalobca ohľadom výšky žalovanej istiny produkoval dôkazy, ktorými odôvodňoval ním uplatňovanú výšku zostatku, ktorú mal žalovaný ako končiaci správca poskytnúť (za obdobie od 1. 1. 2001 do 31.8. 2001).

16.1. Prvoinštančný súd po vyhodnotení vykonaného dokazovania dospel k záveru, že právna domnienka založená spomínaným uznaním dlhu bola vyvrátená, argumentujúc závermi dvoch znaleckých posudkov, ktoré oba zistili, že čiastku, ktorá by mala byť predmetom finančného vysporiadania nie je možné presne stanoviť, sumy zostatku preto uviedli len orientačne, z dôvodu nepredloženia prvotných účtovných dokladov. Účtovníctvo žalovaného bolo vedené nesprávne. Súd prvej inštancie tak síce zastal názor, že základ nároku žalobcu je daný, ale jeho výška je sporná, pričom túto nemožno ustáliť, vzhľadom na výsledky znaleckého dokazovania. Odvolací súd uvedený záver prvoinštančného súdu nepovažoval za správny. Ani súd prvej inštancie nespochybňoval skutočnosť, že základ nároku žalobcu je daný, teda opodstatnený. Za tejto situácie podľa názoru odvolacieho súdu neobstojí záver, že žalobcovi nemožno priznať žiadne plnenie, lebo jeho výšku nemožno jednoznačne zistiť. Žalobca v tomto smere produkoval dôkazy, ktorými odôvodňoval ním uplatňovanú výšku zostatku, ktorú mal žalovaný ako končiaci správca poskytnúť (za obdobie od 1. 1. 2001 do 31. 8. 2001). Námietky žalovaného voči uplatňovanej výške pohľadávky sa obmedzili len na jej popieranie, tvrdil, že sú to vlastníci bytov a nebytových priestorov bytového domu L.. F. XX, XX, XX, XX, ktorí mali na úhradách nedoplatky, tieto nebol ale schopný vyčísliť. Pritom to bol žalovaný, kto mal mať k dispozícii chýbajúce prvotné doklady. Pokiaľ tieto neboli k dispozícii, nemôže ísť táto skutočnosť na úkor vlastníkov bytov a nebytových priestorov označeného bytového domu. Výška pohľadávky (o ktorej základe ani súd prvej inštancie nemal pochybnosti) mala byť potom stanovená na základe tých dôkazov, ktoré boli dostupné. Existencia len "operatívnej" (pomocnej) evidencie nemôže byť dôvodom nepriznania peňažnej pohľadávky úplne. Dôvodná je tiež námetka žalobcu v tom, že znalecký posudok č. X/XX, na záveroch ktorého súd prvej inštancie tiež založil svoje rozhodnutie, mohol byť v rámci dokazovania posudzovaný len ako listinný dôkaz, nie ako dôkaz znaleckým posudkom. Znalecký posudok znalkyne V.. D. a ani znalecký posudok č. X/XX tak podľa názoru odvolacieho súdu nemohli vyvrátiť právnu domnienku existencie dlhu v sume 2.259.290,22 Sk k 31. 12. 2001. Samotné Uznanie dlhu k 31. 12. 2000 nebolo dostačujúce pre ustálenie výšky neprevedeného zostatku peňažných prostriedkov. Túto bolo potrebné ustáliť v spojení s obsahom Potvrdenia o konečnom finančnom vyúčtovaní fondu zo dňa 15. 3. 2002 (č. I. 7 spisu), ktoré dôkazy produkoval v konaní žalobca. Na základe týchto skutočností potom odvolací súd dospel k záveru, že v konaní bola preukázaná výška zostatku fondu, ktorý bol žalovaný povinný previesť žalobcovi, ako novému správcovi, na účet vlastníkov, v sume 3.017,67 €.

17. K otázke žalovaným spochybňovanej aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní považuje odvolací súd za potrebné len poznamenať, že túto vyriešil odvolací súd v prejednávanej právnej veci svojím uznesením zo dňa 31. 8. 2006 č. k. 5Co/328/2006-93 v spojení s uznesením prvoinštančného súdu zo dňa 31. 5. 2006 č. k. 12C/282/2004-85 (ktorým súd prvej inštancie pripustil zámenu účastníka na strane žalobcu tak, že namiesto žalobcov 1/ až 138/, t. j. jednotlivých vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu L.. F. XX, XX, XX Z. XX D. H., do konania vstúpil terajší žalobca, t. j. Správcovské bratislavské družstvo, Bratislava, Drobného 27, IČO: 35 803 343). Uvedená zámena účastníka na strane žalobcu reflektovala zmenu v právnej úprave, ku ktorej došlo zákonom č. 367/2004 Z. z., ust. § 8b ods. 1 a § 31 ods. 2).

18. Súd prvej inštancie tým, že žalobu žalobcu zamietol, vec nesprávne právne posúdil, dospejúc k nesprávnemu právnomu záveru, že žalovaný vyvrátil právnu domnienku založenú Uznaním dlhu ako aj tým, že neaplikoval na danú vec ust. § 8 ods. 1 zák. č. 182/1993 Z. z. (v znení platnom do 30. 6. 2004) v nadväznosti na práva a povinnosti vyplývajúce zmluvným stranám zo zmlúv o výkone správy, uzavretých medzi žalovaným a jednotlivými vlastníkami bytov a nebytových priestorov. Odvolací súd zo všetkých vyššie uvedených dôvodov po vrátení veci Najvyšším súdom SR ako súdom dovolacím napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 3.017,67 € s úrokom z omeškania 17,6 % ročne z dlžnej sumy od 1. 11. 2001 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

19. O úrokoch z omeškania odvolací súd rozhodol v zmysle § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní je v omeškaní a ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ktorých výšku ustanovuje vykonávací predpis. Týmto predpisom je Nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z., pričom podľa § 10a a § 3 citovaného predpisu výška úrokov je dvojnásobok diskontnej sadzby určenej Národnou

bankou Slovenska platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Odvolaciemu súdu je z rozhodovacej činnosti známe, že od 1.11.2001 (prvý deň omeškania, keďže žalovaný sa zaviazal vykonať konečné vyúčtovanie do 31.10. 2001) bola základná diskontná sadzba 8,80% a žalobca preto má právo na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 17,6 %.

20. Dôvodom prečo NS SR zrušil rozsudok odvolacieho súdu zo dňa 4.6.2015 sp. zn. 9 Co/468/2012 bolo, že tento sa dostatočným spôsobom nevysporiadal s argumentáciou žalovaného už pred súdom prvej inštancie ako aj vo vyjadrení k odvolaniu (pozri odsek 7.1 tohto rozhodnutia, resp. odsek 28 rozhodnutia NS SR). K jednotlivým argumentom považuje odvolací súd za potrebné uviesť.

21. Žalovaný argumentoval, že vlastníci bytov a nebytových priestorov poukazovali mesačné zálohové platby určené do fondu prevádzky, údržby a opráv a nedoplatky z vyúčtovania za rok 2000 na osobitný účet zriadený žalobcom vo februári 2001, ku ktorému mal žalobca výlučné dispozičné právo a ktorého majiteľom zostal aj po skončení výkonu správy žalovaným 31. augusta 2001; v tomto dôsledku žalovaný nemohol byť nositeľom povinnosti, na základe ktorej si žalobca uplatňuje plnenie, pretože zostatok finančných prostriedkov tvoriacich fond prevádzky, údržby a opráv bol v dispozícii žalobcu do 31. augusta 2001 a preto nie je daná jeho pasívna legitímácia v konaní.

21.1. K otázka pasívnej legitímácie žalovaného v konaní sa odvolací súd vyjadril vyššie (pozri odsek 13.,15.1) a to už aj vo svojom pôvodnom rozhodnutí zo dňa 4.6.2015 sp. zn. 9 Co/468/2012 od ktorého záveru nie je dôvod sa odchyliť, keď dospel k záveru, že povinnosť žalovaného ako končiaceho správcu previesť zostatok na fonde ROUBF na účet vlastníkov ku dňu ukončenia správy bez ohľadu na to, že nebola v tom čase výslovne pojatá do zákona č. 182/1993 Z.z. a to ust. § 8 ods. 2 vyplývala zo zmluvných podmienok dohodnutých v Zmluvách o výkone správy, uzavretých medzi žalovaným ako správcom a jednotlivými vlastníkami bytov a nebytových priestorov v bytovom dome na L.: F. XX,XX,XX,XX, konkrétne čl. VIII ods. 1 písm. b/, c/. Nadovšetko založenie bankového účtu bytového domu žalobcom ako mandatórom (ktorý bol účtom bytového domu) v dňa 9.2.2001 v Tatrabanke, a.s. bolo plnením povinností mandátára vo vzťahu k žalovanému a súčasne reflektovalo zmenu právnej úpravy, keď prostriedky bytových domov museli byť vedené na osobitných účtoch, na rozdiel od dovtedajšieho stavu, keď sa viedli na spoločnom účte žalovaného, ktorý bol zároveň jeho podnikateľským účtom účet č. XXX v Poľnobanke). Vzhľadom na uvedené považuje odvolací súd námietky žalovaného o nedostatku pasívnej legitímácie za nedôvodné.

22. Za nedôvodnú považuje odvolací súd aj námietku, že v čase vyhotovenia Potvrdenia z 15. 3. 2002 ešte nebolo spracované ročné vyúčtovanie za rok 2001 za bytový dom, ktorého sa má týkať žalovaná suma, a preto nemohla byť ani známa suma, ktorú si žalobca uplatňuje a preto je nesprávne a vychádza z nepresných a nepreukázaných údajov.

22.1. Samotná skutočnosť, že zákon resp. Zmluva o výkone správy medzi jednotlivými vlastníkami bytov a nebytových priestorov v bytovom dome na L.. F. XX,XX,XX,XX, prikazuje vykonať vyúčtovanie do 31.5 nasledujúceho roku neznamena, že správca nedisponuje relevantnými údajmi skôr a práve naopak z dôvodu riadneho vyúčtovania každej platby má prehľad o jednotlivých položkách vyúčtovaní bezodkladne po skončení príslušného kalendárneho roka. V danom prípade nadovšetko došlo k ukončeniu správy zo strany žalovaného už ku dňu 31.8.2001 a samotné Potvrdenia o konečnom finančnom vyúčtovaní FPÚO k 1.8. 2001 obsahuje stavy a zostatky na účtoch, na fonde opráv ku dňu 31.8.2001, faktúry uhradené žalovaným ako správcom z účtu domu po 31.8.2001, preddavky vlastníkov uhradené pre nového správcu na september 2011, vyplatené preplatky z RV 2001 za žalovaného ako aj zostatok a preto tvrdenie žalovaného, že žalobca nemohol poznať sumu, ktorej zaplatenie si predmetnou žalobou uplatňuje je z hľadiska časového irelevantné.

23. Právne irelevantná je aj námietka žalovaného, že v čase vyhotovenia Potvrdenia zo dňa 15.3.2020, žalobca už nebol oprávnený konať v mene žalovaného ako mandatár, pretože takéto oprávnenie mu od zániku mandátnej zmluvy 31. augusta 2001 neprináležalo, a ak tak konal, ide o neúčinný právny úkon, ktorý nemôže žalovaného zaväzovať.

23.1. Aj keď je pravdou, že mandátna zmluva medzi žalobcom a žalovaným zo dňa 15. 2. 2001 bola ukončená ku dňu 30.9.2001, povinnosť žalovaného ako predchádzajúceho správcu vykonať vyúčtovanie za predchádzajúce obdobie a ku dňu ukončenia správy previesť zostatok na fonde ROUBF na účet vlastníkov vyplývala priamo zo Zmluvy o výkone správy medzi jednotlivými vlastníkami bytov a nebytových priestorov (pozri odsek 21.1.).

24. Žalovaný počas odvolacieho a dovolacieho konania ako aj po rozhodnutí dovolacieho súdu poukazoval na viaceré rozhodnutia Krajského súdu v Bratislava ako súd odvolacieho a to sp. zn. 6Co/722/2013, 6Co/16/2014, 6Co/294/2017, 3Cob/319/2010, 4Co/531/2013, 5Co/71/2011, 4Co/469/2013, 3Cob/373/2013, ktoré boli vedené medzi identickými účastníkmi, a v ktorých bol žalovaný

úspešný a vzhľadom na požiadavku právnej istoty žiadal aby odvolací súd aj v danej veci rozhodol podľa právnych názorov v týchto rozhodnutiach vyslovených.

24.1. K uvedenému považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že mu je z rozhodovacej činnosti známe čo čiastočne vyplýva aj zo samotného obsahu spisu, že existuje množstvo sporov, medzi totožnými stranami sporu, kde je čiastočne úspešný žalobca (rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 9Co/368/2014, 9Co/370/2014, 9Co/468/2012, 14 Co/694/2013, 9 Co/327/2014, 9Co/31/2018, 14Co/617/2013, 1Cob/ 211/2016, 11Co/ 128/2001, 2Co/449/2011, 14Co/694/2013, 14Co/617/2013, 7Co/239/2018,) a rovnako čiastočne je úspešný aj žalovaný (rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave spis. zn. 6Co/722/2013, 6Co/16/2014, 6Co/294/2017, 3Cob/319/2010, 4Co/531/2013, 5Co/71/2011, 4Co/469/2013, 3Cob/373/2013). Závery z týchto jednotlivých rozhodnutí na ktoré poukazuje predovšetkým žalovaný ale nie je úplne možné presne aplikovať aj na prejednávajúcu vec, keď pri jednotlivých nárokoch sa vychádzalo z rozdielných skutkových zistení, napr. keď došlo k ukončeniu činnosti žalovaného ako správcu v rozdielnom časovom období, za účinnosti inej právnej úpravy zákona č. 182/1993 Z.z. a podobne.

24.2. Nadovšetko právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky. Rozdielnosť právnych názorov súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach a zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov je riešená a upravená zákonom č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b/, § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b/). V záujme zachovania princípov právnej istoty a tiež predvídateľnosti súdnych rozhodnutí je žiaduce, aby všeobecné súdy rešpektovali príslušnú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá bola v zákonom stanovenej procedúre publikovaná v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Povinnosťou všeobecných súdov však rozhodne nie je reagovať na akékoľvek rozhodnutie iného súdu, či iného senátu toho istého súdu, existencia odlišnej rozhodovacej činnosti je totiž síce nežiaduca, ale až do ustálenia rozhodovacej praxe súdov v určitých prípadoch nie je vylúčené, že súbežne budú popri sebe stáť aj rozhodnutia, ktoré k riešeniu určitej otázky alebo problematiky neprístupujú úplne identicky.

25. Žalovaný rovnako aj po rozhodnutí dovolacieho súdu zotrval na svojej argumentácii o neplatnosti uznávacieho prejavu zo dňa 19.7.2001 so stavom k 31. decembru 2000 ktorý žalovaný považoval za neplatný úkon, keďže nie je nijako označený, nenachádza sa v evidenciách žalovaného a je tiež neplatný pre konflikt záujmov osoby konajúcej v mene žalovaného a samotného žalovaného. K uvedenému odvolací súd opätovne uvádza, že Uznanie dlhu zo dňa 19.7.2001 vyhodnotil ako platné uznanie dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka, pretože obsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom. Je v ňom totiž obsiahnuté písomné uznanie žalovaného, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, keď je nesporné, že právnym dôvodom vzniku záväzku bolo vrátenie nevyčerpaných prostriedkov ROUBF bytového domu na ulici Ľ. F. XX-XX D. H. správcom po ukončení výkonu správy. Žalovaný skutočnosť, ktoré uvedené listinné dôkazy preukazujú, nebol schopný v konaní vyvrátiť, príp. relevantne spochybniť. Podstatné je, že žalovaný svoje tvrdenie, že dlh ku dňu uznania neexistoval, resp. existoval v inom rozsahu (bez presnej špecifikácie), napriek tomu, že na jeho strane bolo dôkazné bremeno ohľadne preukázania tvrdení, ničím nepreukázal, a len púhe spochybňovanie skutočností, pre rozhodnutie v danej veci často nepodstatných, nebolo z jeho strany spôsobilým prostriedkom pre dosiahnutie úspechu v konaní. Samotná skutočnosť, že Uznanie dlhu sa nenachádza v evidenciách nemá za následok neplatnosť tohto právneho úkonu.

26. Ďalšími námietkami žalovaného uvedenými vo vyjadrení k odvolaniu resp. v ďalších jeho podaniach po rozhodnutí dovolacieho súdu sa odvolací súd opätovne nezoberal, keď zastáva názor, že tieto nie sú spôsobilé priviesť iné právne hodnotenie stavu veci, sú v rovine úvah bez podloženia relevantných dôkazov. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína a odvolací súd sa s týmto v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strán konania na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

27. O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 a § 453 ods. 3 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. Nakoľko odvolací súd odvolaniu žalobcu vyhovel a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil, mal žalobca v konaní plný úspech a vznikol mu voči žalovanému nárok na náhradu trov celého konania (prvoinštančného, odvolacieho i dovolacieho) v rozsahu 100 %. O výške

náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

28. O náhrade trov konania štátu, ktoré predstavujú zaplatenú odmenu znalcov a náhradu vecných nákladov za písomné oznámenie skutočností významných pre rozhodnutie vo veci zo štátnych finančných prostriedkov rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. v spojení § 470 ods. 2 C.s.p.. O náhrade trov konania štátu ktoré vznikli za účinnosti O.s.p., je potrebné rozhodnúť po 1.7.2016 podľa výsledku konania, keďže v prípade rozhodovania o náhrade trov konania štátu, má štát v takomto prípade postavenie strany sporu. Štátu priznal voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 C.s.p.).